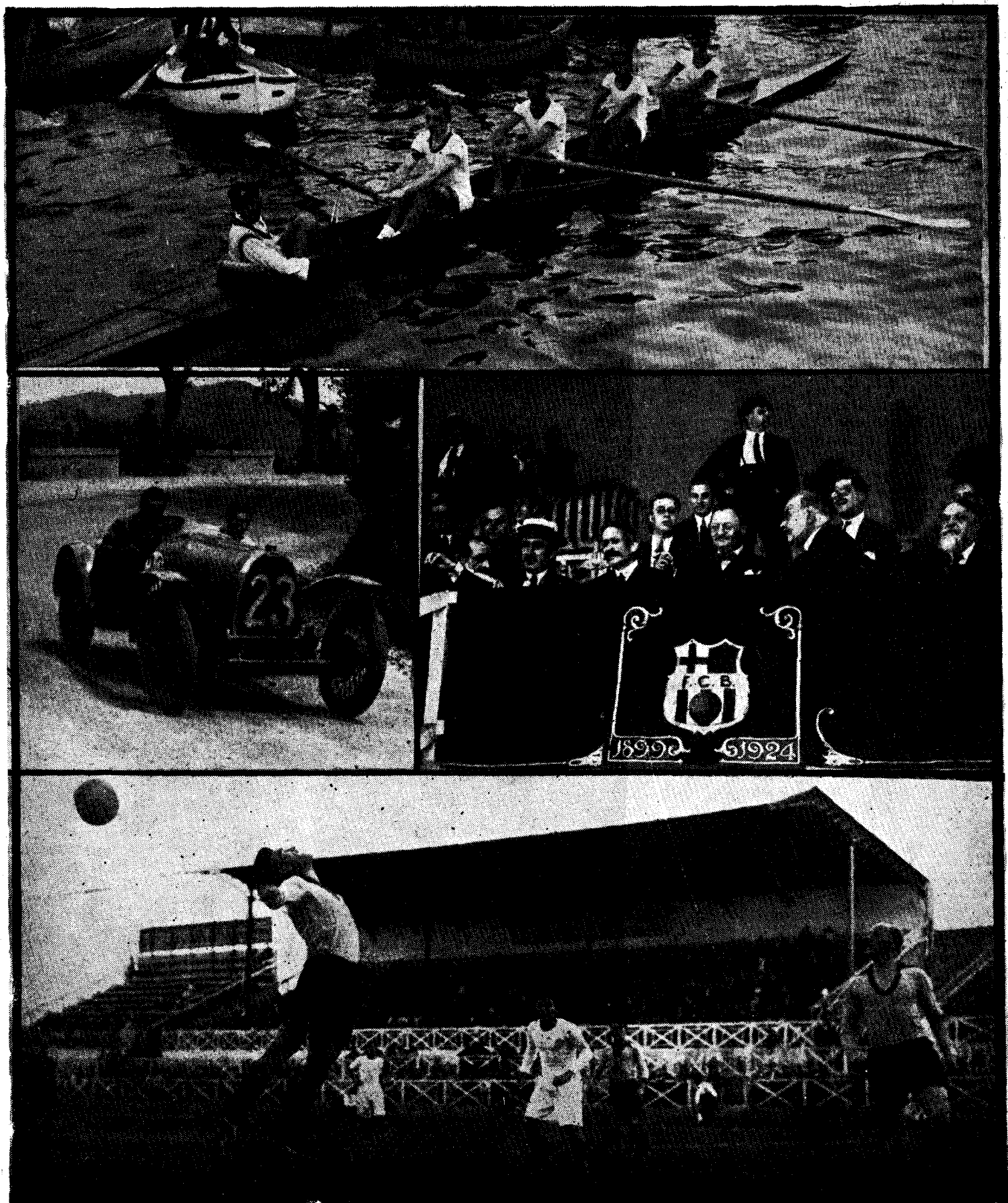

L'ESPORT CATALÀ

Nº 11

ANY I * 16 DE JUNY * 1925

ELS ESDEVENIMENTS DEL DIUMENGE

*La tripulació Martínez del Marítim, guanyador del Campionat de Catalunya en la regata d'outriggers
Ferran de Vizcaya, sobre Bugatti, guanyador de la Cursa Rabassada
La presidència al camp del F. C. Barcelona en ocasió del partit d'homenatge a l'Orfeó Català
El «Wacker» de Munic es mostrà diumenge un onze excel·lent*

30 CÉNTIMS

La U. E. de Sans a Alemanya

Parlant amb els jugadors de la Unió

Tot Catalunya ha seguit amb interès la tournée que els entusiastes equippers de la Unió Esportiva de Sans han fet per Alemanya, la qual ha estat coronada, com hom sap, per un èxit ben remarcable.

La rebuda que es féu a aquests xicots la setmana passada, had emostat pla bé la importància amb què la seva gesta ha estat seguida. Nosaltres, en saludar els simpàtics minyons, hem volgut saber de seguida detalls de com ha anat l'excursió per les terres de l'Hindenburg, per poder-los servir als lectors del nostre periòdic, i així, interrogant a l'un i a l'altre, hem pogut reconstruir l'esplèndida gesta que aquest grapat de xicots catalans han escrit més enllà del Rin.

—Els equips contra els quals ha jugat la Unió Esportiva—ens diuen—, no són pas, com tendenciosament algú ha volgut fer veure, equips “de tres al quarto”. L’Hertha B. S. C., de Berlín, és un Club de primera categoria com el “Forthuna”, de Leipzig; a Esfurt vàrem lluitar contra el “Spielvermigung”, reforçat amb els millors jugadors de la comarca, que és una de les més futbolístiques d'Alemanya. L’Eintrachs, de Frankfurt, està classificat en tercer lloc en el campionat d'Alemanya, com nosaltres ho estem en el de Catalunya. Davant seu només té el Furth i el Nuremberg. Darrerament, pocs dies abans de lluitar contra la Unió Esportiva de Sans, havia estat batut per 2 a 0 pel “Boca Juniors”, ja conegut a Barcelona per les seves tres esplèndides victòries sobre l'Espanyol. Finalment, el “Konkordia”, de Plauen, és un altre equip de primera categoria que ha vençut diverses vegades l'actual campió d'Alemanya. Pot veure's per aquestes dades, quina categoria d'adversaris va trobar la Unió.

I malgrat tenir davant enemics tan poderosos, imparcialment parlant, pot dir-se que si en els dos primers partits no haguéssim trobat els àrbitres que trobarem, en lloc de tornar a Catalunya amb 2 empats i 3 victòries, hauríem tornat amb 5 victòries. La xifra dels gols a favor i en contra és prou eloqüent, endemés: 18 a favor, i 9 en contra.

La nostra actuació, en general—ens diuen—, encara que sigui pecant d'immodestos, s'ha distingit per la seva regularitat. Nosaltres no podem dir que ha estat excel·lent, perquè no ens està bé de dir-ho; però els catalans que ens varen veure, segurament ho dirien. Hem quedat contents de nosaltres mateixos. Varem donar el rendiment que calia; varem jugar amb fe i amb serenitat, sobretot. Els diaris alemanys han dedicat elogis a Pedret, per la seva excel·lent col·locació i vista, com a Martínez per la precisió de la seva passada clàssica i la brillantor del seu joc científic. La premsa germanica és el millor testimoni de la nostra tasca. Ens vàrem saber dominar els nirvis àdhuc quan ens trobarem davant d'un públic excessivament apassionat—passió de la qual ens fèiem, de totes maneres, càrrec—, i d'un àrbitre que donava senyals de parcialitat. L'expulsió, en un dels partits, a Frankfurt, de Peidró, perquè no va saber-se estar de donar una petita lliçó a un dels defensors de l’Eintrachs, no féu més que servir-nos com d'injecció de coratge, i amb 10 jugadors acabarem el partit amb el resultat de 4 a 1.

Pel demés, el públic ha estat molt afectuós i gentil amb nosaltres, i ha aplaudit xarrosament les bones jugades que ha presenciades, imparcialment, tot i veient de vegades, el marcador desfavorable per als seus compatricis.

A Berlín, on vàrem quedar 3 a 3, cal tenir present que el “réferee” Her Birlem, va donar per vàlid un gol entrat per l’Hertha amb les mans, i ens en anul·la un a nosaltres, encara és l'hora que no sabem per què. Els marcadors de la Unió foren Rini, Martínez i Feliu.

A Leipzig, l'avantatge de la Unió sobre el “Forthuna”, fou sempre evident. Quan el Sans tenia un gol al seu favor, el senyor Scholf, que feia d'àrbitre, cercava l'empat, fos com fos. Tant se val que l'empat s'aconsegüís entrant la pilota amb les mans, com succeí dues vegades; el fet era assolir l'empat. Quan el senyor Scholf va veure que després d'estar 4 a 4, la Unió Esportiva encara feia el cinquè gol per obra de Feliu, recollint un rebot en el pal d'un xut d'Oliveras, com que mancava poc per acabar-se el partit i piotser no hi hauria hagut temps de desfer l'empat, va anul·lar-lo per “off-side”. En aquest partit Martínez va entrar-ne dos, un Tonijuan i Feliu, un de vàlid i l'anulat.

A Erfurt, amb el “Spielvermigung” hi tinguérem un partit normal on la superioritat del “Sans” va demostrar-se des del primer moment. L'àrbitre senyor Weise, ho féu serenament i justament, i els dos gols de la victòria foren entrats per Peidró i per Monleón, de dos xuts magnífics, que Frischer, el porter alemany, no va veure's amb cor d'aturar.

El partit amb l’Eintrachs, de Frankfurt, fou el més dur de tots cinc; fou també on la serenitat nostra va donar més resultat. L'acabar la primera part amb un gol, no va satisfer els alemanys, i empraren tot seguit un joc violent, sense cap tècnica, naturalment. Nosaltres no vàrem perdre la moral, i el resultat final és prou eloqüent: 4 a 1; dos entrats per Gularons, un per Peidró i el quart per Feliu.

Si el partit de Frankfurt fou el més dur, el de Plauen fou el millor que la Unió Esportiva ha jugat. Era també el darrer de la “tournée”, i tots vàrem posar en la lluita un sobrepuig d'interès per tal de rematar el viatge sense haver estat vençuts. Aquest noble interès ens féu desenrotllar un joc brillant i eficient que ha estat objecte de molts elogis en la premsa esportiva germanica. El “Konkordia”—cal dir-ho—practica un joc ras i curt, que en els primers moments va desconcertar-nos quelcom. Però la confiança que teníem en nosaltres mateixos, millor dit, en la “voluntat de guanyar” amb què havíem sortit tots al terreny de joc, ens féu anar augmentant el marcador de mica en mica, i fou precisament el darrer dia de la tournée quan assolírem el resultat més esplèndid. Feliu va fer de les seves marcant tres gols, i Rini els altres dos. Un resultat de 5 a 1 era bonic per acomiadar-se de la terra dels Nibelungs.

—I el joc alemany, què?—preguntem.

—Hi ha de tot. De vegades és precís i ràpid, de vegades és ressent d'una certa pesantor. Però, en general, davant de porta no tenen gaire malícia; s'entretenen; quan la pilota és davant de porta no surt el xu-

tador de malícia que sovint trobem aquí. Perden bastant el temps. Nosaltres, però, hem de dir que gràcies a què dúiem En Pedret, del qual els diaris alemanys asseguren que és un dels millors porters estrangers que han desfilit pels seus terrenys de joc.

—Han estat, doncs, pròdigs en l'elogi els diaris alemanys?

—Els hem d'estar molt agraïts. No han escatimat alabances per a tots nosaltres. Han elogiat, a part de Pedret i Martínez, l'excel·lent distribució de joc de Gularons, els perillosos centres de Rini, la valentia de Perelló en la defensa, l'oportuna intervenció de Balasch—jugador de molta vista—, en cada moment de perill; l'ímpetu i el coratge de Feliu, marcadors de 6 dels 18 gols entrats; el gran joc de Calvet, noble i net en tot moment; l'habilitat en el dribling d'Oliveras, l'ímpetu de Badal, la cobejança de Monleón, en fi, la voluntat i entusiasme de Peidró, de Tonijuan, de Soligó i de Moltó, perquè tot-hom hi sigui, que a la decisió i ardidesa de tots es deu l'èxit de la tournée.

Estem contents del viatge i del paper que hi hem fet, i estem contents de la simpatia amb què l'han seguit des d'aquí els nostres amics, i els esportius catalans, en general, i agraïm molt la rebuda que ens han fet. Digueu que mentre estem tan ben acompanyats, el nostre sprit no dfallirà, i lluitarem amb tot el braó pel triomf dels colors del nostre Club, i per posar amb la nostra victòria un nou timbre de glòria a l'esport de la nostra terra.

A. B.

Més comentaris de la premsa alemanya

De “Fussball-Woche”, de Berlín:

“La visita del Boca Juniors és tan pròxima que de seguida hom pensa en el contrast de tots dos equips. La majoria es decideixen, després de comparar, pel Boca Juniors.

“La meua opinió és que els espanyols i els argentins no sols tenen el mateix estil de joc, sinó que són de forces equivalents. Aquesta és la meua manera de pensar, puix que cal també tenir en compte per al més falaguer resultat del Boca, que és cabdalment distint hebre-se-les amb un equip que jugui el joc ras de passades curtes, tan lligat i sòlid com l’Hertha, que jugar amb un bàndol en tan mala forma, en especial l'atac, com la mostrà el NNW, contra els argentins.

“Opino que l'empat ens pot permetre d'ésser optimistes quant a la vàlua del nostre campió.”

“Pel que toca a les línies essencials del fútbol llatí, en parlarem ja arran del partit del Boca. Els jugadors són ràpids, de gran elasticitat per als salts, extraordinàriament flexibles, també combinen preferentment alt que baix. Si els del Boca eren més artistes de la pilota que els jugadors de Barcelona, en canvi aquests els foren superiors en encert en xutar. Sense vacillar un moment, enviare nrets a la porta que era una joia de veure's.”

“L'ala esquerra Oliveras-Martínez, el davanter centre Feliu, el bac dreta Perelló amb Pedret, el porter, semblaven ésser els millors elements del bàndol barceloní.”

De “Rasensports”, sota el títol “Spanische Extraklasse in Berlin”:

El resultat per a nosaltres és sens dubte un èxit internacional.

“Els visitants juguen com ja suposàvem, amb molta rapidesa i generalment per alt. El treball de conjunt manca de la precisió que veírem en el Boca, dins el mateix estil de joc. No gensem són tots els jugadors espanyols brillants tècnics. Alguns, fabulosos en fer els salts. La millor actuació la feren Pedret, Perelló i Oliveras.”

Venc SUN VITESSE 2 3/4 HP. — Bones condicions. — Vallhonrat, 18, fuster (Poble Sec).

Societat General
d'Automòbils

FIAT

Agència exclusiva
Carrer de Mallorca, 277
BARCELONA

Redacció:
Barbarà, 11 i 13
Administració:
Passeig de Gràcia, 34, ent.

Telèfons 1316 A. i 1451 A.
Adreça telegràfica: **VIBERNA**

L'ESPORT CATALÀ

ANY I

Barcelona 16 de Juny de 1925

N.º 11

Prens de subscripció:
BARCELONA
Pessetes 3.50 al trimestre
CATALUNYA
Pessetes 3.75 al trimestre
Número solt: 30 cèntims

L'esport i el Govern

La "Inspección General de Deportes", la institució que preniem a broma en un dels nostres anteriors números sembla que va a ésser un fet: la Comissió interministerial encarregada d'examinar l'afar ha redactat ja el seu informe, que quan els lectors llegeixin aquestes ratlles ja estarà a mans dels qui en aquests moments regeixen la governació del país, que són, en definitiva, els que han de decidir.

El que deïem a tall de broma en el número abans esmentat, que per obtenir autorització per jugar un partit de futbol caldrà haver presentat amb l'anterioritat suficient una sol·licitud en paper de pesseta, és quelcom que si, del fet de les mesures que hom dictarà segurament en matèria esportiva en breu termini, no assoleix una realitat, indica ben a les clares l'estret lligament i l'esperit de subordinació que, segons els nostres informes, inspira els redactors de l'informe.

Deixem per a més endavant el fer una crítica detallada d'això que ara vol fer-se en matèria d'esport. Múltiples circumstàncies, entre les quals sobresurt el desconeixement en detall dels punts que abraça i la manera d'enfocar els grans problemes que hom tracta de solucionar, ens ho impideixen. Només volem dir que tal vegada els seus inspiradors haurien de fer precedir l'aplicació de les normes i reglaments que es van a dictar d'un període preparatori durant el qual els ciutadans de la península tinguessin temps per preparar-se degudament per fruir dels beneficis de l'esport i de la cultura física. Car per radicals que fossin les mesures que hom prengué en favor d'aquestes dues branques de l'activitat humana, seria deplorable per tots conceptes que al mateix temps que es fes públic que Espanya, per exemple, acaba d'adoptar l'educació física amb caràcter obligatori, hom s'assabentés que el nombre d'analfabets amb què compta en l'actualitat el país depassa el 30 per 100 de la seva població total.

Sempre hem estat partidaris d'emprendre una croada a favor dels esports i de la cultura física, però per esports que siguem hem de reconèixer que importa abans de tot disminuir, per tots els mitjans possibles, la quantitat de persones completament il·letrades. I és per això que tota precipitació en l'adopció de mesures generals, fa l'efecte d'aquell que vol començar la casa per la teulada.

Bona o dolenta, l'esport té ja a la península una organització, les bases de la qual han necessàriament d'evolucionar. Pel que toca a Catalunya, ara es veurà ben clar que els nostres directius, inspirant-se en les fórmules franceses, s'han errat de mig a mig. Hom podrà dir dels anglesos allò que vulgui, però cal reconèixer que la seva concepció de l'organització esportiva en grups autònoms i independents, s'adiu més amb la nostra manera d'ésser que no pas la que ha estat adoptada per nosaltres...

Les circumstàncies no són propícies per discutir amplament aquests temes ni per celebrar aar a Catalunya un Congrés de l'Esport; tard o d'hora, però, la voluntat dels esportius es manifestarà en un sentit o en un altre. Fem vots per tal que aquesta voluntat sigui respectada.

REMARKS

"Cal que totes les Federacions mantinguin amb cura i honradesa els reglaments de l'amateurisme i no admetin cap engany. És fonamental, perquè els esports es desenrotllen avui en una societat corrompuda fins a la molta per l'avidesa del diner. L'honor ha d'ésser el suprem jutge de l'esport."

BARO DE COUBERTIN

(en el discurs inaugural del Congrés tècnic olímpic).

La massa dels homes no iniciats en la idea de l'esport abans de llur ingrés en files, no demostren cap entusiasme per aquest gènere d'activitat imposada reglamentàriament.

LLOCTINENT GEORGES HEBERT

Jack Dempsey ha refusat una oferta de 150.000 francs per fer una exhibició a París.

Decididament, pocs boxadors deixarien de prendre en consideració una proposició semblant, no ja per fer una exhibició, sinó per fer un combat i tot.

Per 150.000 francs, deia l'altre dia Young Clonon, gairebé em conformava, no ja de fer un combat, sinó de perdre i tot...

No hi ha com ésser Jack Dempsey per no necessitar els diners.

Kant (el Kant de "El Mundo") és, de vegades, com el seu homònim alemany, una mica confús. Dimecres passat qualificava Catalunya de "terra activa". Què deu voler dir?

Les errades de caixa, dissortadament massa freqüents en tota la Premsa esportiva, afegeixen a l'obscuritat kantiana una nova foscor. Potser ell va escriure "Catalunya, terra radioactiva" (sic), i el caixista l'ha fet quedar malament!

"Els homes de les caveres", "els primordials (sic) navegants", "la sella de posta", "la velocitat diligència", "el ràpid ferrocarril", "la rissada carretera", "el bucle (sic) de terra", "la proesa llampec", "el signe fatal", "la descarnada veritat", "l'estonallament de l'ànim", "el prisma espectacular", "l'exigència heremítica", "la màxima serenitat", "el més enllà", etc. etc., desfilen en un article escrit amb motiu de la proca motorista organitzada per Penya Rhin. Caldrà dir que l'article està signat per Kant?

N'hi ha per enemistar-se amb... la filosofia.

Tan tradicional com la cursa de la Rabassada és el dinar dels organitzadors de Penya Rhin després d'aquella. Diumenge l'apat transcorregué amb tota felicitat i cordialitat. Els altres clients del Restaurant no acabaven de destriar ben bé la significació de l'apat, i encara es desorientaren més en veure que, a pocs d'alguns companys de taula, un dels comensals s'aixecava i prenia parlament amb els músics, es posava a cantar. Havent acabat fou aplaudit i aclamat amb crits de Bis! Bis! que, contra el que el públic malpensat creia, no volien dir que tornés a cantar, sinó que l'anomenaven pel seu propi nom, ja que el cantor era el senyor Bis, ex-impressor d'aquest periòdic, esportiu, man decidit i molt acesat a cantar davant el micròfon de la Radio.

Un dia En Pompeu Fabra explicà en una conversa filològica el recte ús d'aterrar i aterrir, per indicar l'acció de tocar a terra un aparell volador. En efecte, qualsevol de les dues paraules suggereix infaliblement la idea de terra. El que no haquèrem dit mai és que es pugui escriure, com hem vist a "El Sol", que el globus Príncipe Leopold, pilotat per Veenstra que premia part a la Copa Gordon-Bennett, "atterrizó en el mar".

Els francesos en diuen "ameririr", que en espanyol hem vist servilment traduït per "amerizar".

Si no és molestar-lo, ens plauria que En Fabra ens donés el seu equivalent català, per si algun dia l'hem d'emprar.

Amb variable fortuna, però mantenint en general enlaire el pavelló del bon futbol els uruguais segueixen la seva tournée per Europa, que econòmicament, almenys, resulta del tot brillant.

No ha estat encara fixada la data de la tornada dels campions olímpics al seu país natal, o, per expressar-nos amb més exactitud, aquesta data sofreix continuament nous ajornaments.

Creiem que els directius del Nacional, de Montevideo, no obren pas amb gaire tacte, car llur prolongada permanència a Europa pot costar al Club la pèrdua d'alguns dels seus millors jugadors. Sembla que Zibecchi, el mig que tant admirarem a Barcelona, ja ha signat per un club parisenc, i que les gestions perquè el segueixi Andrade van per bon camí.

Certament que els francesos, si volen rehabilitar llur prestigi internacional, necessiten alguns reforços. Falta saber ara com s'ho prendran, a Montevideo.

A la carretera de la Rabassada, davant de les tribunes, hi havia un gosset mig esverat. Hom temia una desgràcia; com més el volien fer fugir, més el gos perdia la serenitat. Un fotògraf, dotat segurament d'una seducció especial, aconseguí atraure'l vers ell. El gos no podia pujar el petit marge per arribar fins al fotògraf, i alçà gentilmente una pota; el fotògraf cuità a agafar-la-hi i anà acaronent el quisso perquè no tornés a fugir. Tot d'una, el gosset desapareix i ningú no ha vist per on. Hom suposà que el fotògraf el guardava dins l'enorme maleta on portava la màquina.

La selecció "Gallia", que és tant com dir una selecció francesa, fou batuda darrerament a Varsòvia per deu a un, la qual cosa, com hom pot suposar, ha ocasionat a França un gran enrenou.

Achille Duchène, el brillant i intel·ligent cronista de "Sporting", responen a un violent article d'Henry Desgrange, tracta de justificar aquesta desfeta per un altre cantó injustificable. Un dels seus arguments és que en el segon partit els francesos, que havien pogut refer-se del cansament del viatge, només foren batuts per quatre a zero.

Hi ha certament causes indefensables, per brillant cronista i per Achille Duchène que hom sigui.

El baró Pierre de Coubertin, que acaba d'ésser substituït en el seu lloc de president del Comitè Olímpic Internacional, va rebre per via diplomàtica certes recomanacions del Govern francès per tal que continués en el seu lloc, recomanacions que l'esmentat va divulgar en el Congrés de Praga, bo i afegint que França no representava per a ell més que una quarantena cinquena part.

El baró de Coubertin ja no és ara president dels Jocs Olímpics, i mentre a França la nova és acollida en certs indrets amb una gran indiferència, en altres la seva actitud és objecte de les més agres censures. Tanmateix, Coubertin no estigué prou just.

Diumenge passat es féu al camp del Barcelona un partit a honor de l'Orfeó Català. I el que són les coses; sense cantar-hi els orfeonistes, el públic tingué ocasió de demostrar les seves preferències filharmòniques.

Durant la cursa de la Rabassada sorgí un petit conflicte entre el metge nomenat per Penya Rhin i els de la Creu Roja, que de manera imponent s'havien escampat pels llocs estratègics, taca sinistra, suggeridora de tots els traumatismes, que donava esgarriances als corredors més ben trempats.

Els de la Creu Roja, abnegats com sempre, volien treballar, ja que hi havien anat, i si no podien curar cap corredor, amenaçaven amb retirar-se, formats, tocant trompetes, "alta la frente y serena la mirada".

Per sort, de l'incident encà no prengué mal cap corredor; malgrat la impaciència dels humanitaris desitjosos d'al·lucinar la humanitat sofrent.

Un cop acabada la cursa, un caçador de farigola i ginesta, s'estimà mages avall. Els de la Creu Roja pogueren per fi treballar una estona i així no abandonaren la carretera amb la roçança d'haver sortit en va.

El dia 28 d'aquest mes el F. C. Barcelona havia anunciat una excursió a Montserrat; pressions i cri-

LA VEU DE CATALUNYA

NOTARIU CATALÀ

Dues edicions diàries

CATALÀ, el teu diari és LA PUBLICITAT

gències externes han obligat la Junta a suspendre la festa.

Aquest gest d'insospitada energia ha meravellat a molta gent, confessem-ho. Els antecedents feien ésser escèptic. Celebrariem que a la fi els directius del Club (actuals i futurs) es donessin compta de la gran diferència que hi ha entre les claudicacions forçoses i les humiliacions voluntàries.

I que consti que avui no en volem fer el balanç. Es van sabent noves dels incidents ocorreguts en ocasió del Congrés de la F. I. F. A. a Praga. Ja és sabut que els delegats suïssos van retirar-se de les deliberacions. Heus aquí els motius donats per M. Hoeningher, representant helvètic: "Hem vingut aquí per treballar; però d'ençà fa dies que es passa el temps xerrant i cap treball és organitzat. Quan tornem a casa i ens demanin què hem fet a Praga, haurem de contestar: Res. I això haurà costat a la nostra Federació 15.000 francs. N'estem avergonyits!"

Es veu ben bé que això del fútbol no té cura ni aquí ni... a Praga.

Entrenant-se per a la cursa de diumenge, En Prats, de Gràcia, topà amb un auto que baixava estil salvatge, sense avisar i a bona marxa. La topada fou esferidora; el motorista sortí engegat i donant voltes. Per sort, ens han dit que les seves lesions no són greus.

Un espectador es mirà el cotxe i veié el "banyot" torçat; es mirà la moto i veié que semblava no haver-li passat res. Ràpidament prengué una decisió: encarregar-ne a l'acte una d'igual.

Com que no ens paguen el reclam, callem la marca de la moto.

A Holanda, com a Catalunya, els grans clubs de fútbol estaven preocupats per la manca d'un esport d'istiu per mantenir el contacte i l'homogeneïtat entre els seus jugadors. S'havia assajat, com a Anglaterra, el "cricket", però aquest esport no havia agradat al públic holandès i no agradant al públic tampoc podia agrada als jugadors, i encara menys als directius dels clubs, que en darrera instància preferien organitzar partits de festa major. Hom pot veure, doncs, que a través de les llengües, dels hàbits i de les fronteres, els clubs de fútbol se senten arreu atacats de les mateixes malures.

No obstant, ara sembla que el "base-ball" ha entrat de ple en els gustos del públic holandès, i, per consegüent, dels directius i dels jugadors de fútbol. Només que el popular esport americà pren, en llengua neerlandesa, el nom de "honkbal".

Seguirem aquí l'exemple?

En les deliberacions del Congrés del C. I. O., hi haqué gran rebombori amb motiu del nomenament del successor del "meu amic" (que diu un molt bon amic nostre) baró de Coubertin. Per a la presidència de l'esmentat Comitè. Fins actuà la diplomàcia, però per cert que no va pas ésser gaire hàbil en la present ocasió.

Quan els delegats s'assabentaren d'una comunicació del propi Briand a Benes (que són els ministres de Relacions estrangeres de França i de Txecoslovàquia) fent referència a la votació de l'esmentada presidència, va quedar virtualment descartada la possibilitat que fos nomenat un francès per substituir el baró de Coubertin, elegint-se un belga.

I és que l'Assemblea va voler demostrar que bel que afecta a la seva sobirania no accepta imposicions de cap mena ni admet indicacions de cap classe. Que per això era un Congrés Olímpic.

Hom lleu una correspondència molt interessant de la vida del fútbol a Mèxic. A creure'n el que diu la lletra, cada partit és causa d'escenes violentes i lamentables. Quan algun públic no està content del joc o berden els seus, invadeix de seguida el camp, entra la natural batussa. Alguna vegada es desenvolupa el que en termes militars es diuen un tàctic i fins es disbaren trets. Sovint quan arriben aquests petits incidents no breuistes en el programa, els soldats han d'escombrar els estadis amb càrregues violentes i que cau realment imbecil.

Quasi sempre, segons el nostre comunicant els incidents són produïts per la insuficiència dels àrbitres. A Mèxic demanen àrbitres de fútbol.

Trametem l'encàrrec a En Guardiola Cardellach.

La xamba de Pat Sullivan

(de Marcel Arnac)

I

OMY Bradley llansava els daus talment com si anés a pegar un crochet de dreta; carregava l'espatlla i picava a la taula amb la capceta de cartó. Els daus saltaven al voltant de la seva mà com si fossin dents fora de la boca al voltant del puny. Qo succeïa al port, dintre la sala plena de fum, d'un bar de mariners que presidia des del taulell un barman gras i roig com un perdigot.

—Tomy—digué l'altre jugador—, heu perdut.

El boxador es regirà les butxaques. L'altre s'havia alçat de la taula.

—Un moment—remugà Tomy.

Arronçant les espatlles, li digué l'altre.

—Ja no teniu res més!

Roig d'ira, el fighier brandà el seu vàs i cridà:

Vos jugo el meu títol!

Car Tomy Brandley era campió del món.

La setmana anterior havia boxat amb Pa-ky Max Maxom, i li havia atrapat el títol al vuitè round, d'un crochet al mentó, com s'atrapa una mosca a la cara d'un amic.

I era això que el boxador es volia jugar. Furiós tir' els daus, i comptà 260. L'altre, que s'havia encamallat al banc, prengué la capceta a son torn, tirà, i sortiren els tres asos.

—Què tall!—digué Tomy—, veus ací campió del món dels welters!

I afegí:

—Però, almenys, féu el pès?

—Peso 137 lliures—digué l'altre molt seriosament—, i em dic Sullivan.

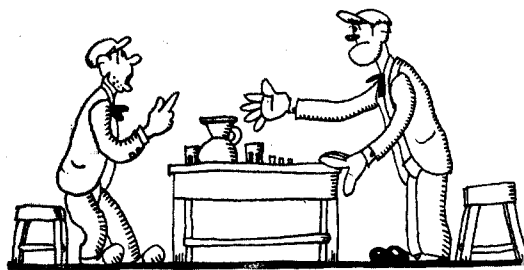
—Hi ha un campió que es digué aquest nom. Us heu posat els guants, alguna vegada, almenys?

L'altre, que es dirigia a la porta, féu senyal de que no.

—Aleshores—cridà Tomy Bradley—, què en fareu del títol?

Girant-se d'un revolada, Sullivan, respongué:

No n'heu de fer res, d'això.

II

Pat Sullivan, doncs, tenia un títol de campió de boxa, així com altres tenen una casa a Brooklin, o una torreta a Lisermore... Era qüestió de fer-hi diners... Pat Sullivan hi pensà tota la nit. L'endemà al matí digué al seu pare:

—He pensat que d'aquí endavant us direu O'Grady i sereu el meu menager. L'agafà de braçet i se l'emportà als diaris a fer-se entrevistar. Les edicions del migdia contaven que lav etlla passada Tomy Bradley i Pat Sullivan havien celebrat un combat pel títol a porta tancada; que el segon havia guanyat per punts, i que marxava a Europa tot seguit a celebrar exhibicions, contractat per un empresari. Dos dels diaris duïen el nom del àrbitre; però no era el mateix.

Aquests articles provocaren una formidable correspondència. Pat prengué tres mecanògrafes per poder-la contestar. A fi de setmana s'embarcava cap a Anglaterra, amb el seu fidel O'Grady, un punching-ball i el seu germà Jak com a sparring partner.

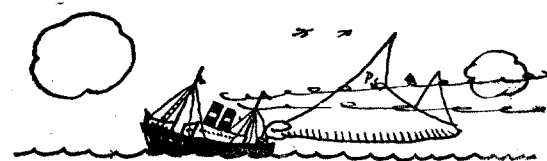
Quan el vaixell arribà a les costes angleses, Pat ja sabia martellar la cara del seu

germà fins a deixar-lo desconegut. Aleshores Jak Sullivan es pogué anomenar Bob Langhrey...

Pat, debutà a Londres, cobrant cinc centes lliures a la setmana. Els diaris deien que després de Jim Belcher, no s'havia vist un boxador més científic que Pat.

Sullivan recorregué l'Anglaterra triomfalment. "El National Sporting Club" li oferí una borsa de 3.000 lliures per enfrontar-se amb Splke Colhourn, el campió anglès. O'Grady respongué que en volia 5.000. El Club acceptà, però Pat es recordà de sobte que a França l'esperaven una pila de contractes, i marxà.

A París fou un deliri. Al "Cirque" hi reproduí el cop que li valgué el títol de campió; una espècie de jabbe, que remetia amb el dret a la gorja. Bob Longhrey, complascent queia estès a terra i un terratrèmol d'aplaudiments emplenava la sala... El cert és que Pat s'hi trobava com el peix a l'aigua, a París, mes quan hom li proposà boxar contra un welter de classe, respongué que no podia, perquè havia d'anar-se'n a Erisco a celebrar el natalici de la seva àvia estimada. A l'endemà s'embarcava.

III

Mentrestant, a l'altra banda de la mar, Tomy Bradley s'esperava...

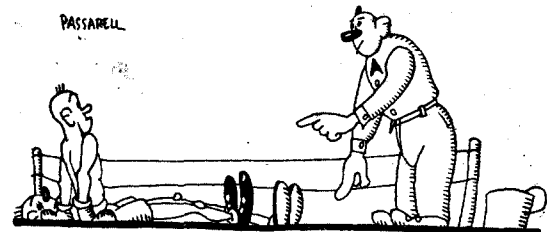
El desafiament en regla, i el dipòsit reglamentari a la Union Bank, ja feia temps que estaven fets. Pat Sullivan, per evitar el match, demanà una bossa fabulosa, s'arreglà per a perdre el seu pare, es trençà el braç, durant un entrenament. Mes res li valgué. Tomy Bradley, tossut, volia batrel; no tingué més remei Sullivan que travessar les cordes.

Oh! aquell vespre desitjat que Bradley tenia davant seu en Pat, arrupit darrera les "4 unces"!

Al gong, Tomy saltà damunt l'altre atabalant-lo a cops. Mes l'aspre desig d'estendre a en Pat als seus peus, el féu imprecís... errava tots els cops... Pat ben cobert aguantà el xàfec com pogué, però trontollava pel ring com un puehing! a la fi, Tomy l'acostà a un angle, i, cec, llençà un directe terrible. Sullivan caigué de genolls, el puny li pegà al crani, passà a través de les cordes, i Bradley, portat per la seva pròpia esbransida, pegà un formidable cop de cap al ferro de l'angle.

I caigué estès sobre Pat. L'àrbitre, ajupit comptava els segons per a tots dos. Sullivan, que no havia rebut cap cop, s'alçà el primer, a set.

Quan Tomy Bradley obrí els ulls s'assabentà que havia estat posat knout-out al

primer round, d'un uppercut al mentó, i que Pat Sullivan marxava l'endemà cap a Austràlia a celebrar-hi, naturalment, unes exhibicions...

(Traducció i nínots de Pasorell.)

AUTOS : MOTOS : CICLES
Peugeot

Concell de Cent, 349 - Telèfon 3090 A.

Austin
7 HP.

**CHASSIS, FRENS
A LES QUATRE RODES**
Instal·lació i arranc elèctric
J. SUBIRANA
Carrer Clarís, 75

NATACIO

L'excursió del C. N. B. a Alemanya

Vençuts en Water-polo pels hongaresos per 2 a 1, aconseguiren diumenge una gran victòria sobre el Bremen per 3 a 0

(Conferència telegràfica de M. Basté.)

L'equip del C. N. Barcelona arribat a Dusseldorf, la bella ciutat del Rin, està essent objecte de moltes atencions per part dels directius del Club de Natació de la dita ciutat.

Tots rivalitzen a fer-los agradable l'estada a Dusseldorf, on gaudeixen d'una anomenada extraordinària, de resultes dels partits que celebraren a Barcelona amb el Wasserreunde d'Hannover. La qualitat dels nedadors catalans es creu que és de la millor que hi ha per aquí, ara. Només es potia veure resultats d'aquells partits de l'any passat.

Aquest matí hem estat a la piscina on han de tenir lloc els partits. És una obra veritablement colossal.

Es tracta d'una piscina descoberta, de 100 m. de llargada per 25 d'ample, i en la qual els més petits detalls no hi han estat oblidats. Hi ha un pont per a cada nedador, els quals es poden anar fins a 10 en una mateixa cursa, essent marcats els metres de deu en deu. El més sobresortint és un pont en els 50 metres que parteix la piscina en dos espais iguals de 50 metres cada un i on si poden fer curses diferents.

Ara bé: tot això tan estudiat i ben desenvolupat però molt del seu valor en observar-hi que els més petits detalls d'organització hi han estat negligits. I encara xoca més, amb el caràcter alemany. Els per fer-ho diferent de tot el món tenen uns reglaments internacionals també diferents.

En primer lloc, els seus camps de water polo tenen 30 metres de llarg per 18 d'ample. Els gols tenen un metre d'alçada. Hom no hi arriba. Les notes en lloc d'ésser de W. P. són de fútbol ordinaries.

S'ha fet la consegüent reclamació, i s'ha dit que aquí segueixen els reglaments alemanys.

Els nostres estan molt animats, sobretot per no desmereixer d'aquesta fama de què venen precedits.

RESULTATS

Cursa per relleus, 4x50.—L'equip català, integrat per Brun, Berdejo, Ferran i Gimenez, es classificà en vuitè lloc dels 14 equips que hi prengueren part.

El match de water polo contra l'equip Nemzeti de Budapest fou disputadíssim, decidint-se finalment la victòria per als hongaresos, per 2 a 1; un segon gol a favor dels catalans, que representava l'empat, va ésser anul·lat.

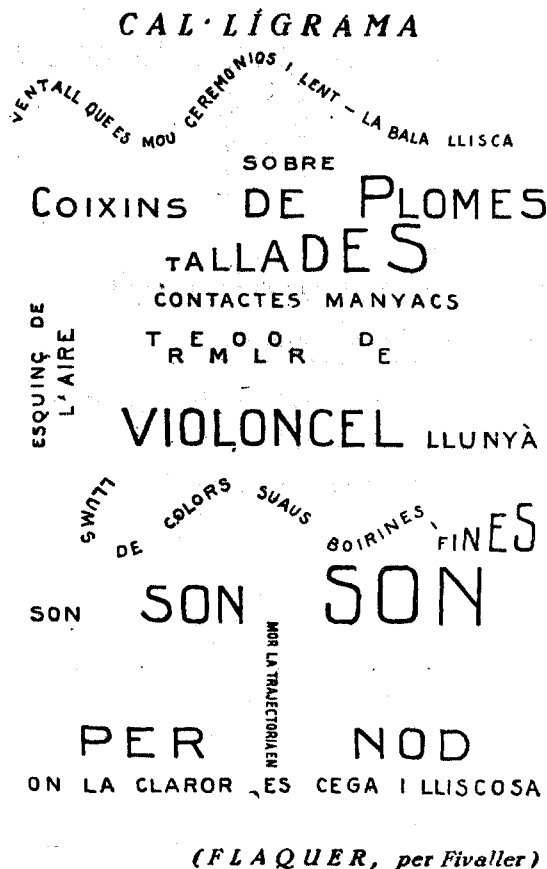
En el segon partit jugat diumenge contra el Bremischen els catalans han assolit una esplèndida victòria de 3 a 0, fets tots per En Gisbert. El partit tingué moments d'un fort interès no exempt de duresa, havent de mantenir-se els catalans amb sis jugadors durant la segona part. Al descans el resultat era de 2 a 0, i Gimenez vers l'acabament deturà un penal.

El Campionat català de Water-Polo

La segona jornada d'aquests campionats de tercera categoria ha vist confirmar-se la retirada dels equips del C. D. Masnou i del C. N. Arenys, retirada que si bé no minva l'interès pel que fa referència al seu probable desenllaç, li resta sens dubte color i animació.

No volem fer càrrecs a ningú per haver abandonat una lluita abans de començar-la, i menys quan sembla que l'haver hagut de prendre una tal decisió ha estat degut a la qüestió econòmica; això no ens priva, però, de recomanar als dos clubs que un altre any, prenent-se les coses més seriosament, no s'inscriguin en el campionat si no tenen la seguretat de poder-hi concórrer.

I anant al gra, o sia als partits de diumenge, direm que els dos equips del C. N. Barcelona s'apuntaren dues victòries, degudes en gran part al major entrenament que els seus nedadors posseeixen, car no gratuïtament els ha estat permès durant tot l'hivern de seguir en la piscina les pràctiques de natació.

33 metres infantils: En aquesta prova prengueren part 14 nedadors menors de 18 anys, dels quals 18 eren del C. N. B. i 6 de l'Esquadra. Fou molt interessant.

En els salts hi prengueren part Boniquet, Aristegui, Miguelez i l'infantil Artal, del Barcelona, i sis nedadors de l'esquadra, tots els quals obtingueren grans aplaudiments.

100 metres estil lliure: Aquesta prova donà el següent resultat: Primer, Cruells; segon, Vives; tercer, Pinillo. Seguits per dos anglesos.

200 metres estils 4 x 50: En aquesta prova hi prengueren part tres equips: dos del C. N. B. i un de l'esquadra, resultant vencedor l'equip del Barcelona integrat per Cruells, Trigo A, Berdemàs i Ferrés. En segon lloc l'altre equip del Barcelona. Tercers, els marins.

350 metres estils 7 x 50 relleus: Aquesta prova fou molt interessant, prenent-hi part un equip del C. N. B. i un de l'esquadra, venent els locals.

A continuació tingué lloc un encontre de water-polo entre un equip del C. N. Barcelona i els marins del vaixell "Caradit" de l'esquadra anglesa, venent, per tres gols a zero, l'equip del Barcelona, format per Rovira, Sala, Majó, Bretos, Granichu, Amigó i Fontanet. Arbitrà Vilamala.

Després se'n jugà un altre entre els marins del vaixell "Cardiff" i el C. N. Barcelona, notant-se tot seguit la superioritat dels locals, els quals guanyaren per quatre gols a zero. L'encontre també fou arbitrat per Vilamala.

Els vencedors eren: Trigo A., Gibert, Trigo J., Cruells, Bierhalter, Fontanet, Trigo M.

Acabà tant simpàtica festa amb un interessant partit de water-polo entre infantils.

Els Campionats de Catalunya es faran a Tarragona

Han de tenir lloc aquest any a Tarragona, i la Secció de Natació del Club Nàutic, que és l'encarregada de la seva organització, ha aconseguit ja, d'acord amb la F. C. N. A., els dies 25 i 26 del propi juliol per disputar les diverses proves que el componen.

El primer dia es disputaran els següents campionats: 1500 metres estil lliure, 100 metres estil lliure, 200 metres braça de pit, 100 metres femení, 100 metres sobre l'esquena, 2550 metres relleus i salts de palanca.

El programa del segon dia estarà constituït per: 400 metres estil lliure, 400 metres braça de pit, salts de trampolí, 800 metres relleus i 200 metres relleus quatre estils.

Els 2,000 metres en la mar es correran al matí de la segona jornada.

NOVES

La natació va tenir també darrerament, a Praga, com anunciem, el seu Congrés Internacional. Heu's ací els principals acords:

Readmissió de la Federació Alemanya, per unanimitat. Homologació de diversos records mundials, particularment els establerts per Rademacher, Arne Borg i Weissmuller.

Hom acordà també que els cinc membres del Bureau fossin de nacionalitat diferent, la qual cosa no satisfé massa els anglesos, els quals no poden conformar-se amb què llur regnat en matèria esportiva es trobi a les acaballes. Molt seriosament es retiraren.

El Congrés es va declarar favorable a l'organització dels campionats d'Europa, a condició que hom constituïxi, primerament, una Lliga europea.

Finalment el Bureau va restar encarregat de revisar les regles del water-polo, inspirant-se, entre altres coses, en les suggestions formulades per les Federacions.

DE BOXA

Dijous que ve se celebrarà a l'Iris Parc el match revenja Vallespin-Gironès, que atraurà segurament força públic.

A la mateixa reunió Tomàs Cola boxarà contra Agustí Villar.

LES REGATES DE DIUMENGE

L'equip de la "Société Nautique de la Marne" que féu tan bella demostració en la prova internacional d'outriggers a quatre

R E M

Regates internacionals i Campionats de Catalunya en outriggers

En la regata internacional l'equip de la «Société Nautique de la Marne» fa una bella demostració de boga clàssica

En les proves nacionals el Club Marítim de Barcelona guanya totes les curses

Amb skiff, Berdugo del Club Marítim obté una brillant victòria sobre el francès Bouton

L'ambient dels Campionats d'enguany

Els campionats no han revestit enguany l'interès natural que sempre despertaven aquestes magnífiques proves esportives. La desorganització que sembla que regna entre els elements d'un dels nostres cercles ha fet que per part d'aquest es donés ja per descomptat el triomf dels seus contrincants, i aquests, justificadament segurs d'aquesta reconeguda superioritat, han esperat tranquil·lament la data en la qual s'havien de proclamar els campions de 1925. Aquesta ha estat la característica local. Els tarragonins, per la seva part, poc han pogut fer vibrar l'espectre del pre-campionat, car la seva participació ha estat més de cooperació que altra cosa.

El Club Marítim, organitzador dels campionats per delegació de la Federació Catalana de Rem, tingué el bon encert de compensar-nos del poc interès que presentava un tan fàcil triomf combinant unes proves internacionals amb la cooperació del Royal Club Nautique de Gand i Société Nautique de la Marne, donant així un viu interès a la regata dels quatre, no així en la de skiff, en la qual la participació de Bouton, el marca de l'equip francès, serví sols per donar el "brevet" d'internacional a Berdugo, però queda molt lluny de recordar-nos aquella gloriosa regata de skiff correguda en aigües barcelonines amb motiu dels campionats d'Europa de 1922.

L'interès de la manifestació de diumenge quedà, doncs, concentrat en la prova internacional dels quatre outriggers. Aquesta fou la tònica de les regates. Passem ara a ocupar-nos en detalladament.

Iols a quatre remers

Dos equips del Club Marítim i dos del Club de Mar es disputaren aquesta cursa reservada a la categoria debutants, guanyant fàcilment l'equip del "Morató", del Club Marítim, amb més braó que bona fortuna. La nota més brillant d'aquesta regata la donà l'equip que féu el segon lloc; el seu estil i conjunt fou sens dubte el millor del de tots els seus contrincants, i també el de tots els representants del Club de Mar en la manifestació que ens ocupa, però una absoluta manca de tàctica féu infructuoses totes aquestes qualitats, doncs amb la mania de reservar-se passaren l'oportunitat de l'embaratge i de res els valgué que fossin ells els millors dels vermells en tota la tarda. En fer aquestes consideracions no és que vulguem treure importància als vencedors; aquests demostraren tenir una fogositat que equipalgué la manca d'altres condicions, però, tal com havem ja dit, aquest equip del Club de Mar és l'únic al qual creiem poder-li donar el nom de tal. Tots els altres ens feren la impressió d'improvitzacions que a voltes fóra preferible no presentar. En canvi, creiem que haurien de tenir-se en compte per tal de donar-los una adequada preparació, amb la seguretat que obtindrien brillants resultats.

El resultat d'aquesta regata fou:

Primer: "Morató", del Club Marítim, per Bigorra, Anet, Oliver, Font; timoner, Banús; en 8'7" 2/5, guanyant la copa "Richard Margarit".

Segon: "Salou", del Club de Mar, per Reig, Guri, Ornad, Manzaneres; timoner, Such; en 8'14".

Quart: "Monturiol", del Club de Mar, en 8'27". Arbitrà aquesta regata En J. Rigol.

Outriggers a dos (Campionat)

Solament dos equips prengueren la sortida d'aquesta regata, i tots dos del Club Marítim. De seguida s'establí un franc domini del bot "11 de

Setembre", i els tripulants del "Eenley" abandonaren a poc més de mig trajecte. L'estil de l'equip que féu tot el recorregut, fou força deficient, i denotava una manca de domini en una embarcació tan difícil com és el dos en punta. Els arribats foren Otin i Català; timoner, Anglada; en 9'7" 2/5.

Arbitrà En J. Rigol.

Outriggers a quatre (Campionat i prova internacional)

Aquest fou el plat fort de les regates de diumenge. La participació de França i de Bèlgica vingué a donar-li l'interès que li treia un triomf descomptat per tothom a l'equip del Club Marítim. L'equip que presentà la Société Nautique de la Marne era un veritable equip de classe que amb la clàssica boga desproveïda de tots els trucs que han fet tanta forolla des del triomf del Grasshopper, sabé fer-se amo de la cursa de faiso majestuosa, sobre els nostres remers. L'equip belga fou un digne contrincant del de la Marne. Ambdós equips corrien notablement handicaps per participar amb bots barcelonins, i amb tot i això pogueren vèncer fàcilment als nostres millors. Aquest fet hauria d'ésser una lliçó més per als nostres remers, i caldria que en treguessin el convenciment que el nostre rem avança tant poc en el camí del perfeccionament que gairebé hom s'atreveria a aplicar la dita aquella de "com més anem menys valen", ja que és fàcil de preveure, davant dels actuals resultats, els que s'obtidran si es va als vinents campionats d'Europa.

Darrera dels estrangers l'únic equip que s'aguantà fou el del Marítim; el del Club de Mar fou tan deficient que va estar molt lluny de la categoria que ostentava. El del Club Nàutic de Tarragona, ressentint-se de la manca d'entrenament deguda a la recent malaltia de Sihegen-taler, es veié forçat a retirar-se. Els francesos s'atribuïren l'honor d'ésser els primers guanyadors del "Trofeu Camps", premi instituit a la memòria d'aquell malaguanyat entusiasta del nostre esport, anomenat Joan Camps Mas, i l'equip del Club Marítim resta proclamat campió per a 1925. A la sortida d'aquesta regata es produí una lleugera col·lisió entre Bèlgica, Club de Mar i Tarragona, però no havent estat gran la molèstia que ocasionà, l'àrbitre es limità a aclarir la situació sense interrompre la cursa.

Els resultats foren:

Primer: "Ulisses", de la Société Nautique de la Marne, per Bouton, Piot, Bonzenan, Souch; timoner, Bach; en 7'33" 3/5.

Segon: "Sedó", del Royal Club Nautique de Gand, per Van Sillfont, Thoma, D'Hondt, D'Anvers; timoner, Hernandez (aquest darrer del Club Marítim, en substitució de Sanoage, de l'equip belga); en 7'34" 3/5.

Tercer: "Doris", del Club Marítim, per Giral, Morales, Berenguer, Canals; timoner, Martínez; en 7'35" 3/5.

Quart: "Jaume I", del Club de Mar; en 7'49" 3/5.

Tarragona, retirat.

Arbitrà En Durban.

Yols a quatre (lliure):

Fou aquesta una regata que transcorregué sense pena ni glòria, establint-se aviat les distàncies i essent guanyada fàcilment per l'equip del "Morató". Cap dels equips es distingí per un estil acceptable. L'ordre fou:

Primer: "Morató", del Club Marítim, per Giordani, Gil, Saló, Lamarca; timoner, Magarola; en 8'4" 2/5.

Segon: "Salou", del Club de Mar, per Esteve,

Murià, Sanz, Aulesti; timoner, Martí; en 8'14" 3/5. Tercer: "Marquet", del Club de Mar, en 8'21" 3/5.

Quart: "Ranzini", del Club Marítim, en 8'29" 3/5.

Arbitrà En Durban.

Skiff (Campionat i prova internacional)

Fou de plànyer no poder posar un veritable skiffman enfront del nostre voluntariós "defender" Berdugo, tenint la convicció que Bouton, amb tot i haver marcat l'equip francès que guanyà en els quarts, podia donar molt més de sí, i fins presentar lluita en el "sculler" de Marítim. Però, per circumstàncies que no volem esbrinar, no fou així. Que el francès no féu més que un passeig, ens ho demostra el fet que l'Aubià, el representant del Club de Mar, amb tot i no tenir el més petit domini del bot, arribés a la meta conservant la distància que s'establí de bell principi. Berdugo guanyà brillantment, però el resultat d'aquesta prova ens ha deixat novament amb ganes de veure'l al costat d'un especialista.

Quant a la participació d'Aubià, del Club de Mar, no sabem comprendre els motius que poguessin motivar la seva inscripció. El resultat tècnic fou:

Primer: "Gufre", del Club Marítim, per Berdugo, en 8'37" 2/5.

Segon: "Refugi", per Bouton, de la Société Nautique de la Marne, en 9'2" 2/5.

Tercer: "Sol", del Club de Mar, per Aubià, en 9'27" 2/5.

Arbitrà Reig.

Outriggers a vuit (Campionat)

Tanca el programa la prova de campionat corresponent als vuit outriggers. Amb una bonica demostració d'estil i conjunt fou guanyada la prova per l'equip del Marítim. Els dos equips del Club de Mar entaularen una lluita desgavellada pel segon lloc. No hauria estat tal vegada més pràctic, amics del Club de Mar, mirar de fer un vuit més acceptable entre els setze remers, que no pas presentar-se en la forma que ho féreu?

El resultat fou:

Primer: "Lucita", del Club Marítim, per Omides, Coll, Otin, Morales, Berenguer, Canals, Canadell, Massana; timoner, Martínez.

Segon: "Catalunya", del Club de Mar, en 7'44" 2/5.

Tercer: "Tetis", del Club de Mar, en 7'46" 2/5.

Arbitrà Reig.

L'organització

L'organització fou força discreta, sobresortint la novetat d'un potent micròfon que, col·locat sobre les tribunes, assabentava el públic dels incidents de les regates mentre aquestes eren fora de l'abast visual.

La concurrència, força i distingida.

R. S. O.

TENNIS

ELS CAMPIONATS INTERNACIONALS DE FRANÇA

Els cinc campionats d'enguany han constituït un èxit definitiu per als jugadors francesos, puix que tots cinc han estat guanyats per aquests.

Lacoste, guanyador de l'indu-angles Jacob, per 6-2, 6-1, 2-6, 7-5, disputa la final a Borotra, guanyador del belga Washer, per 6-2, 6-1, 6-3, i s'adjudica el campionat venent el seu compatriota, sense perdre cap set, per 7-5, 6-1, 6-4.

En el campionat de dones, Mlle. Lenglen guanya Mlle. Constotlaros, per 6-2, 6-0, i l'anglesa Miss Mac Kane guanya Mlle. Vlasto, per 6-2, 6-2. La victòria final l'aconsegueix la campiona del món, Mlle. Lenglen, per 6-1, 6-2.

En la prova parelles d'homes, Borotra-Lacoste guanyen el títol contra els seus companys Cochet-Brugnon, fent un magistral partit, per 7-5, 4-6, 6-3, 2-6, 6-3.

El de parelles mixtes queda per a Mlle. Lenglen-Brugnon contra Mlle. Vlasto-Cochet, per 8-6, 6-2.

Finalment, el campionat de parelles de dones, a disputar entre les franceses Lenglen-Vlasto i les angleses Mac Kane-Colyer, és guanyat per les primeres, per 6-4, 9-11, 6-2.

Per ordre de nacions la puntuació ha estat com segueix:

França, Anglaterra, Índia, Espanya, Bèlgica, Suïssa, Àfrica del Sud, Portugal, Grècia, Itàlia, Romania i Colòmbia.

F U T B O L

Comentari de la setmana

L'Arenas, de Bilbao, Club que si públicament no s'omplís tant la boca amb el seu amateurisme ens seria molt més simpàtic del que ens és, ha elevat a la Federació Biscaina unes propostes per tal que s'estudien i es presentin a deliberació en la propera Assembla Nacional.

Aquestes propostes són les següents:

Primera: Celebració de tots els Campionats a Madrid, per ésser el centre i per la grossa recaptació que s'obtidria.

Segona: Eliminació del Campionat d'Espanya dels jugadors estrangers.

Tercera: Eliminació, per a les proves del Campionat d'Espanya, dels camps sense herba.

Quarta: Separació absoluta dels amateurs i dels que no ho són.

Cinquena: Celebració, durant la temporada, de dos únics partits internacionals; un a la Península i l'altre en camp estranger.

Cada una de les propostes esmentades es presta a llargs i saborosos comentaris, que no podem fer.

El que ens interessa, de moment, és fer remarcar la intenció de gairebé totes elles. Es tracta senzillament d'un atac a fons contra el futbol català, amb el qual comença a prendre forma l'ofensiva iniciada arran del Campionat d'Espanya en el si de certes Federacions regionals.

Es el complement obligat de la cèlebre final del Campionat amateur que s'anuncià en certs periòdics amb estridència i que no obtingué l'èxit sorollós i unànime que esperaven els seus organitzadors. Pius els mateixos iniciadors, a darrera hora, semblava que es donessin vergonya de la seva genial iniciativa.

Tenim la seguretat que aquestes propostes, i altres del mateix càire, es discutiran a la propera Assembla de delegats, on la tasca dels nostres representants serà difícilíssima.

El remei que a hom se li acut de seguida és que l'assemblea pròxima es fes sense que la Federació Catalana hi enviés cap delegat. Podria, però, semblar covardia per tal de defugir explicacions que pensen demanar-se, i no seria prudent que davant de l'actitud adoptada per certes Federacions contra el Comitè Nacional, que, si no sempre amb encert, ha procedit amb

remarcable correcció durant la temporada, la Federació Catalana no anés a definir la seva actitud, oposant-se, amb els altres representants que ho creïssin de justícia, a les maniobres dels eterns intrigants del futbol espanyol.

Si és possible que fracassi l'atac de què seran objecte els directors federatius, en canvi podria donar-se el cas que prenguess forma l'ofensiva contra la nostra organització.

Els dos bàndols que inevitablement hauran de formar-se a l'Assembla creiem que seran de forces molt desiguals i ens pensem que la majoria no ens serà pas favorable. A la fi, els nostres adversaris disposen d'òrgans de més difusió que, a base de petits fets, han anat fent atmosfera en contra de nosaltres. Per això ens creiem que totes les propostes encaminades a oposar-se a la gran volada empresa pel nostre futbol han de tenir èxit.

Cal que la Federació Catalana s'ocupi seriosament, abans de l'esmentada Assembla de la Federació Espanyola, d'estudiar la situació en què quedariem de rebre els treballs de sapa que fan els nostres adversaris, la importància dels quals no es pot negar. Adhuc preveient les mesures més radicals que podrien concretar-se en la nostra abstenció per al Campionat d'Espanya.

Hem de demostrar als que pretenen isolar-nos, que l'isolament no ens fa por; que el nostre futbol, malgrat els pesi, té la suficient vitalitat per seguir el seu camí ascendent a despit de totes les agressions. Té massa alta representació al món, el futbol català, perquè puguin esborrar-lo del mapa uns acords presos a l'entorn del tapete verde.

Per altra part, volem ésser optimistes creient que si el cas arriba no restarem pas sols. És clar que el gruix serà llançat al cap més visible; però no endebades els ofensors, que es proclamen posseïdors de totes les virtuts, i que, no conformant-se amb aquest monopoli, en volen d'altres, adhuc arribant a prendre posicions ridícules, han fet néixer recels en altres llocs i han deixat entreveure les seves veritables intencions.

Per això creiem que no restarem sols quan es tracti de fer una artificiosa i arbitrària separació de categories, i quan es vulguin establir limitacions i privilegis inacceptables.

EL GUAITA

ESPANYA, 1 - ITÀLIA, 0

Una gran actuació dels italians i un pobre partit per als espanyols Zamora, autor de la victòria

Aclariment previ

El comentari que publicàvem en el nostre número anterior, referent a la tria dels jugadors que havien d'actuar diumenge a València, motivà la passada setmana la visita que ens feren distingits elements de la colònia italiana d'aquesta ciutat, dolent-se d'alguns termes de l'expressat escrit que interpretaren ofensiu per als jugadors italians.

Convencuts els esmentats senyors per les explicacions que els donàrem, que en l'alludit escrit com el mateix lector pot jutjar) no s'ofèn de cap mena la cavallerositat dels jugadors, ens resta a nosaltres expressar des d'aquestes columnes amb el sentiment que ens proporciona haver molestat tan involuntàriament les persones alludides, les nostres simpaties pels jugadors italians i per l'esport de la nació amiga.

Per si el nostre escrit havia pogut rebre la mateixa interpretació errada que li donaren els nostres visitants, divendres al vespre telegrafiàrem al capità de l'equip d'Itàlia que era ja a València i al director de la "Gazetta dello Sport", de Milà, en termes semblants als que precedeixen:

La setmana passada vàrem publicar una nota que va tenir la virtut de molestar els jugadors del bàndol italià. Dèiem senzillament, en parlar de la tasca de preparació de l'equip espanyol, que si volien fer alguns canvis es farien on menys calien, i que amb tal procediment, l'equip no seria digne de la vàlua del seu contrincant.

Doncs, hem de començar els comentaris del partit jugat a Mestalla entre els representants del futbol italià i de la Federació Espanyola, dient que, precisament l'encontre ha confirmat les nostres temences que els jugadors peninsulars no s'han trobat amb un bàndol qualsevol, i tant és així que podem dir rodonament que és el millor equip que ha perdut el partit, ja que en les dues parts, i sobretot a la segona, hi hagué moments que s'imposaren de tal manera, que va ésser necessari que sortís el Zamora de les grans jornades per tal que la porta espanyola es mantingués impenetrable.

Causas de la superioritat italiana

Deixem de banda, pel moment, la comparació de les individualitats, i parlem només dels dos equips com a tals.

L'onze espanyol en aquest sentit fou manifestament una mediocritat aplastant, al revés del joc complex, variat, precís, harmònic dels italians que no perdien una bala per manca de càlcul en llançar-la des de defenses a davanters. Poques foren les ocasions en què l'acció orgànica de la línia d'atac s'imposà als defenses i mitjos italians. El marcatge acurat d'Errazquin per Burlando, va treure molta eficàcia al jugador d'Irún, que si de vegades féu belles passades als extrems, en general es trobà impossibilitat de moure's, adhuc per mostrar la seva eficàcia com a xutador. Cal fer constatar que del seu oportunisme en sorgí la victòria.

Una passada de Cubells va ésser desviada per Calligaris en tocar la bala en les cames d'aquest jugador, i Errazquin, malgrat no estar lliure, podé rematar amb fortuna, fent ineficàcia una gran estirada de Combi.

Mancà, doncs, un davantter centre de més categoria, que fou més hàbil en burlar la vigilància de què era objecte, i també més precís i de més iniciativa en portar i repartir el joc.

Hem esmentat una de les causes de la superioritat italiana. Anem per les altres. Cal fer un elogi incondicional de l'actuació dels dos defenses italians. Calligaris és un jugador superb, d'una seguretat i d'una col·locació admirable, i el que més ens impressionà d'ell, fou la decisió magnífica amb què s'imposà als nostres avanters, trobant-se sempre en el lloc que feia falta. Al seu costat Roseita no brillà tant, però va completar magníficament una defensa, que té al darrera un porter de qualitats remarcables, cosa que pogué comprovar-se en les poques ocasions que jugà.

La línia de mitjos italiana ens féu una impressió immillorable. Tant el mig centre com els ales, es dedicaren aferrissadament al marcatge dels nostres davanters, i foren sempre els del centre els

Magnetos Bosch Bugies

més vigilats. Per això les accions ofensives fetes pels jugadors de dins la línia, mancaren gairebé d'eficàcia, sobretot no sobresortint cap xutador. Tingué més perspectives favorables el joc, quan els exteriors entraren en acció; però no tingueren una gran tarda, degut a la seguretat i rapidesa dels defenses, que contrastaren amb les vacil·lacions de Piera, en un cantó, i al joc cervei ben fet que es féu a l'Alcàzar.

En resum, pel que toca al joc de l'atac espanyol, amb les línies defensives italianes, es pot dir que aquestes es ficaren a la butxaca, com es diu vulgarment, la nostra moderada línia d'investida.

L'admirable joc de l'atac italià

Comparant les línies d'atac dels dos equips, és difícil donar idea de la grossa superioritat de la dels italians, que féu una exhibició de bell joc, no essent a voltes d'una vivacitat i rapidesa captivadores, contrastant amb la mestria i la serenitat posada en pràctica en molts moments. Els que porten la línia són veritablement els dos interiors, elements notables. Abans al bàndol italià hi havia només un jugador que s'imposava a l'atenció del públic pel seu gran coneixement del joc; ara són dos els que es fan remarcar com a habilitíssims dominadors de la situació i que empenen un joc de gran justesa i d'una varietat desconcertant. D'això en podrien donar fe els defenses espanyols. El que ja coneixíem com a element de gran vàlua, era Balonzieri; el que ens ha sorprès extraordinàriament per la seva agudesia, és Magnozzi, que s'ha fet un gran jugador.

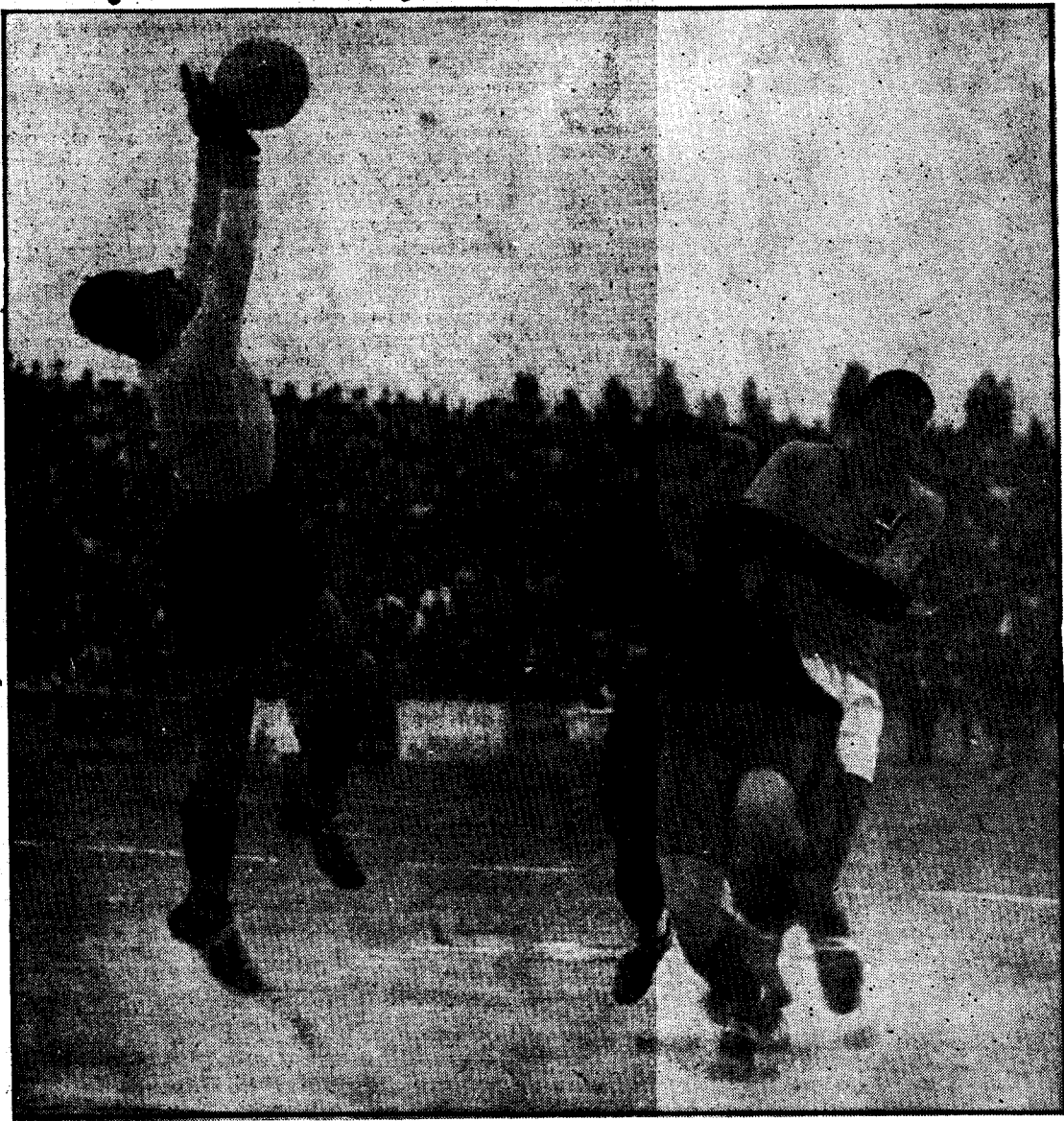
Aquests dos interiors són sempre els encarregats d'iniciar els atacs; difícilment els mitjos passen la bala als altres davanters. Balonzieri i Magnozzi són el tipus del perfecte interior en el joc que va imposant-se de dia en dia de donar una importància remarcable als jugadors que ocupen aquest lloc.

Els mitjos i defenses són eminentement individus de protecció de la porta; llur hàbitat quan els ve la pilota alta no és la de tornar-la envers la porta, sinó lleugerament desviada i a curta dis-

JOAN ROCHA *Derbi* Diagonal, 456

tància per tal que l'interior pugui arrebregar-la. Els defenses passen la bala als seus sempre que poden; no és que s'entestin sempre a allunyar-la sense preocupar-se d'on pugui anar, ja que moltes vegades foren hàbils en valer-se dels mitjos, per salvar, serenament, situacions difícils i altres passen acuradament als interiors. Però els jugadors de la línia intermitja són gairebé sempre els que proveeixen els mateixos interiors per tal d'iniciar les ofensives.

I aquests dos jugadors, col·locant-se retardats de vegades massa, per tal de quedar amb llibertat d'acció i per tal de fer difícils o impossibles, per les llargues distàncies a córrer, les rectificacions d'errors d'un defensa o mig, que vulgui fer un company, del sistema defensiu, són els que formen les oportunitats per fer el gol, i és remarcable que to seguit han fet la passada, saben col·locar-se deguda-

DEL PARTIT DE VALENCIA

Combi, el porter italià, detura un xut perillós, mentre Rosseta, el defensa, creua el pas a Errazquin i Echeveste,

ment per tal que l'atac no resti incomplet.

Els altres jugadors no valen pas el que els interiors. No es pot negar que Delavalle i Conti són elements assenyats i hàbils i perillosos, però, i potser ho fa el paper més senzill que ocupen, no prengueren pas un gros relleu. L'únic que fallà en la línia fou Forlivesi, sempre desmarcat i tenint els defenses a molta distància; la seva lentitud i les seves vacil·lacions impediren que la seva ala fos el perillosa que es mostrà la dreta amb el seu joc rapidíssim i certer. A més a més del joc agradable i pràctic que féu la línia per si, sense l'ajut dels mitjos a voltes amb la col·laboració d'aquests, aprofitant el desconcert momentani de la defensa vermella, feren canvis de joc que augmentaren els grans perills que sovintejaren a la segona part davant la porta de Zamora. Per si això fos poc, es mostraren en diferents voltes xutadors perillosíssims els tres interiors, i gràcies a Zamora no va ésser foradat el marc espanyol.

Diguem, com a síntesi, de l'exhibició de l'onze nacional italià, que féu una grossa impressió. Els qui pensaven trobar joc primitiu, restaren admirats del poc esplèndid, si bé no exempt de martin-

gales i d'incorreccions (del qual en tingué culpa la tolerància de l'àrbitre) i del bètode amb què actuaren els forasters, que decididament, com equip, foren molt superiors als espanyols, mostrant-nos els seus avenços més visibles que els de l'onze espanyol, quant a concepció del joc de conjunt.

L'onze espanyol

El ban espanyol donà altra volta més aviat la impressió del bon tremp dels jugadors que el formaven i de les seves inexhauribles energies que d'habilitat intel·ligència. Aquestes qualitats darrereres es remarcaren en la gestió d'alguns jugadors, i per això l'equip pogué cantar victòria.

En primer lloc cal esmentar l'equivocació gravíssima que es tingué de fer joc alt, preferentment. En el joc alt es veié des del primer moment que no hi havia res a fer, i tants centres com caigueren davant la porta italiana foren implacablement rebutjats. La deria o el mal consell de fer aquesta mena de joc, fou àdhuc un perjudici en altre sentit; en voler-la subjectar a terra, en rebote, la perderen sovint alguns jugadors. L'Echeveste i l'Errazquin es veieren molt perjudicats en aquest sentit. Potser, potser, de voler-se fer joc ras, tampoc se n'hauria tret un profit vistos els equips, com es demostra en alguns moments, però sempre hauria estat més profitós. Es clar que ens referim a l'atac principalment, ja que a la defensa no hi ha més remei que acceptar el joc que fan els altres; per això també l'equip tingué un buit considerable a la defensa i en el lloc de Gamborena, que fou ineficac, no sols pel joc alt davant del granda sot d'En Delavalle, sinó que en conjunt fou fluix, i a darrera hora donà mostres d'ennervament.

Potser en aquest partit el més gran defecte fou la manca de mig centre, que comprometé sovint la defensa i els mitjos als que acudien a omplir el buit, amb evident perjudici de la seva pròpia tasca.

Els elogis màxims han d'ésser per a Zamora. Féu un partit superb. Impossibile de millorar ni tan sols d'igualar. Les seves magistrals i emocio-

nantíssimes intervencions portaren el públic al deliri. Realment es pot obrir l'aixata dels elogis, i emprar tots els superlatius, encara que en prodigar-se tant hagin perdut vàlua. El millor elogi el faren dient que En Zamora guanyà el partit, i sense ells s'hauria obtingut un 3 a 1 en contra.

La defensa mereix també elogi. Quesada estigué admirable de coratge i encert. La seva actuació és de les que es recorden per a molt temps. Al seu costat Pasarin també estigué molt encertat; particularment en joc alt, impenetrable.

Als mitjos, Samitier estigué molt encertat durant tot l'encontre; fou indiscutiblement el millor mig i un dels millors homes del bandol l'ena tingué bons moments; encicicissim a la defensa i va ésser menys pràctic a l'atac.

A la davantera, Cupells fou el millor. Llàstima que es perdes un gol per falta d'encert en xutar. En el joc fet, sens dubte el millor de la línia, Errazquin té el mèrit del gol, però fou un deficient davant centre. Echeveste fou el més desencertat de tots. Alcazar continua aïllat com a Berna, demostrant la seva classe en algunes ocasions, però no pogué brillar. Fiera no tingué pas una gran tarua, els contraris l'anuharen sovint.

En resum: una bona defensa i Zamora! (permeteu-nos per una sola volta els admiratius) i una mínima línia d'atac.

Individuament, alguns superaren els italians però en aquest equip el promedi fou superior, es sent les línies més igualades.

Un àrbitre-turista

El senyor Kingscott està a bastants metres sota el nivell del seu contrare Fouier, el de Berna. Si no sabéssim que es arbitre de la lliga anglesa, no no creuríem ni que ens ho jurem.

Es massa de la manega ampla. I no parlem dels omissions, en alguns dels quals estigues desafortunadíssim, perjudicant els jugadors italians.

El senyor Kingscott l'han enviat en qualitat de turista, però no per desacreditar el Col·legi Angles ni per ensenyar-nos res d'arbitratges.

Aspecte del partit

La primera part fou força igualada. Potser hi hagué un lleuger avantatge en el joc dels nostres que molestaren més les defenses d'enfront. Als 18 minuts Errazquin marca el gol.

La segona part fou favorablement als italians que distintes vegades feren cedir la resistència de la defensa vermella. Hi hagué moment de grossa emoció davant la porta de Zamora; l'empat semblava segur en diferents moments.

Cap al final hi hagué una reacció espanyola. En un córner que tira Alcazar la bola fou impulsada cinc o sis voltes al marc de Combi. El pal i el porter impediren tossudament que l'i es convertís en 2. Foren uns segons d'emoció gressissima.

Tanmateix el pal, en aquesta ocasió va obrir amb justícia.

Punt final

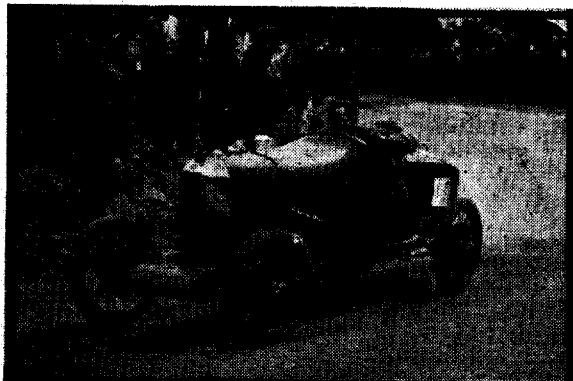
No volem acabar aquests comentaris al partit Espanya-Itàlia sense fer ressaltar la correcta actitud de l'entusiasta públic de València que emplenava totalment el camp de Mestalla del qual els italians s'han considerat satisfets, a l'igual que de les atencions rebudes per la Federació Valenciana que ha donat caràcter de solemnitat a l'encontre.

Personalment hem de regrejar també els bons amics de València que durant la nostra estada en aquella ciutat ens han confós amb les seves repetides mostres d'afecte i companyonia.

Smiler

CURSA RABASSADA

Antoni Alà, que ha establert el record de la prova en sidecards de 350 c. c.

CURSA RABASSADA

J. Jové en el seu Rally, prop de l'arribada